

то гризетъ безъ жалъ и безъ почивъ горести ти на злочестина та? (*Като гледа прѣзъ прозорецъ тѣ*). Какъ е величествено небо то, посѣяно съ милионни ти си звѣзди, какъ хубаво мериятъ цвѣтя та, колко е приятна ноштна та тишина. Очи ти са тамъ горѣ, умъ тѣ се загубва въ вселенна та и ноштни вѣтрѣ духа и разнася мисли ти. Тежки ти и горчиви ти мисли се прѣска въ и исчезноватъ въ величие то на природата. Да спя! Нѣ тогава тии всички ште се исправятъ около мене, грозни и немилостиви . . .

Не да.

Какъ скоро и лесно слабѣешъ . . . Ако ти живѣеше само за себе си, простено ти би било, Олго, да отпадашъ така. Ако, като всяка мома, едничката цѣль на животъ тѣ ти, едничко то желание на срѣдце то ти бѣха да се видишъ въ обаятия та на единъ любимъ мъжъ, ти можеше охално и на воля да плачешъ и да примирашъ. Всякой би те съжалявалъ тогава; никому не би минало прѣзъ умъ тѣ да те кори. Охканіе то и сълзи ти са потрѣбни за мома та колкото и сладки ти и обаятелни думи на любовъ та. Нѣ на такъва мома Балкански не прострѣ ръка. Балкански не привърза на съдбина та си мома, която нѣма какво да противопостави освѣнъ сълзи на испытанія та на честъ та. Малодушие то ти, Олго, е прѣстъпление . . .

Олга.

Малодушие! . . . Той се прислѣдва стѣпка по стѣпка. Всяка минута излага животъ тѣ си на нова опасность. Сега, когато нии говоримъ, той може-би... И малодушна и прѣстъпница ме наричашъ за това, че съмъ беспокойна! . . . Балкански, помислилъ ли си ме нѣкога достойна за подобенъ укоръ? . . .

Не да.

Скоро съ Божя воля ште го видишъ, и нѣ той и нѣ азъ, ти сама ште се осъждашъ . . .

Олга.

Да го вида скоро! да го вида! . . . вѣрвашъ ли, вѣрвашъ ли, мале? . . .